

Ától zéig

Ha a teret s időt mind magukhoz mérik,
csak a magad útján jutsz el ától zéig.

Ó, édenkert

Ó, édenkert, hiszékeny ifjúság,
Évák, kígyók, Úristen, almafák...

Most hol vagy?

Tehát az árnyékodat is átugrottad...
De meg tudod-e mondani, hogy most hol vagy?

Boldog vagy?

Mint aki az akasztófa alatt
megfogott egy csicsergő madarat.

Egyenleg

Míg nem hagy cserben emlékezeted,
mindig tartozni fogsz valakinek.

Podmaniczky Szilárd

MI VAN A PALACSINTÁBAN?

Bob aznap reggel negyedórával később indult munkába, mint a felesége. Pontosabban Fancynek kellett negyedórával hamarabb bemenni a munkahelyére, mert szakemberek érkeztek a központból, felmérést végeztek a gyerekeken. Mindenáron be akarták bizonyítani, hogy a mai gyerekek semmivel sem okosabbak, mint a régi gyerekek. Nem tudni, miért akarták bizonyítani, de erről szólt a tanulmányuk, amihez épp Fancycék óvodáját nézték ki.

Bob könyvelőként dolgozott egy irodában, viszonylag jó fizetést kapott, de az a fajta fickó volt, akinek mindegy, mennyit keres, a lényeg, hogy rengeteg papír között legyen.

Ahogy Fancy becsukta maga mögött az ajtót, furcsa érzés kerítette hatalmába Bobot. Csend lett. Nem szólt a rádió, és ha nem mozdult, egyetlen neszt sem hallott maga körül. Bár a cipőjét már fölhúzta, kedve támadt körüljárni a lakást, mintha Fancy nélkül más lenne itt minden. A szekrény Fancy nélkül. Az ágy Fancy nélkül. A poharak a konyhában Fancy nélkül. Minden olyan izgalmas lett Bob számára, mintha új élet költözött volna a tárgyakra, amit idáig nem láthatott, mert Fancy jelenléte eltakarta előle.

Az órájára pillantott, indulnia kellett. Megmarkolta a kilincset, de nem nyitotta ki az ajtót. Visszafordult az előszobába, és megállt a fogas alatt álló tükör előtt, amit idáig eltakart előle Fancy kabátja és táskája. A világítóablakon kevés fény szűrődött be az október végi ködös időben, közelebb hajolt a tükörhöz. Előrebígyesztette alsó ajkát, és biccentett a szemöldökével. Helló, Bob, hogy s mint? Valami ilyesmit mondhatott.

Szarul nézel ki, öregem, folytatta magában. Őszülsz, látod, a halántékod fölött elvesztette a hajad a színét. Csillognak a hajszálaid, barátom! És nézd meg a kabátod! Hét éve ebben a kabátban jársz. A sálad vége kirojtolódott. Na, a nadrágod se mai csirke! Emlékezz vissza, régen évente szakadt szét a farmer a lábad között, és az idejét sem tudod, mikor vettél utoljára nadrágot. Miért nem veszel nadrágot, Bob? Van rá pénzed. Mindenre van pénzed, de semmire nem költesz. Hát persze, unod már a ruhák között való válogatást. És a ruhák is unnak téged. És Fancy? Fancy is un? Fogalmad sincs. Lehet, hogy ő is un. Ő mikor vett magának új ruhát? Nem emlékszel. Mert nem figyelsz rá, vagy tényleg nagyon régen vett magának valamit. Azt a kis kendőt, azt nemrég vette. Az tetszett, jól állt neki. Mindjárt hogy földobta. Olyan fiatalos lett. Meg is kívántad az új sálban, emlékezz csak vissza! Érezted, ahogy dagad a combod tövén a farkincád. Bizony, farkincád. Mióta vérnyomáscsökkentőt szedsz, azóta nem nagyon ágaskodik a kicsike. Éppen csak fölemeli a fejét, mindjárt hanyatt is vágódik. Vén trottyi! Ezt bizony jó okkal unhatja Fancy. És te sem akarhatsz ilyen fickó lenni, Bob. Soha nem akartál ilyen vén fasz lenni.

Bob maga elé nézett a cipőjére. Mikor is vette? Nem emlékezett rá, csak az eladóra, ahogy előtte térdelt a földön, és belesimította Bob lábát a cipőbe. Meleg volt a keze, érezte a zoknin keresztül. Mély dekoltázsa volt, de a melle nem látszott. Hát ez meg hogy a fenébe lehet? Ott ült a szőnyegen, és egész lényével Bob szolgálatára állt.

Bob gondolatai egész nap a titokzatos reggeli negyedóra körül keringtek. A félig kitöltött adóbevallás fölé könyökölt, a roletták között beszűrődő szürke fénybe bámult, és a szájába dugta a tollat. Azon törte a fejét, vajon Fancy tud-e ezekről a dolgokról.

Amikor este hazaért, megcsókolta az asszony nyakát. Érezte az édeskés parfüm illatát és Fancy bőrének sós ízét. Aztán beszélgettek.

Mi volt odabent, kérdezte Fancy.

Semmi, csak a szokásos.

Mit kérsz vacsorára? Jó lesz szalámis szendvics, vagy valami meleget kívánsz?

Bob fejében egészen más helyen landolt a két különböző vacsorafofás. Imádta a szendvicset, úgyhogy szívesen evett volna egy sajtos szalámisat, de ahogy Fancy kérdezte, igen, megkívánta a meleget. Mindent kívánt, ami közelségével meleget pumpált az érzékeibe. Bob figyelte magát, gerjed-e az új élményre. Nem gerjedt, vagyis nem nagyon. Azt gondolta, egészen másról lehet itt szó, mint szexről.

Figyelj, Fancy, mondta Bob, holnap szombat, nem kell munkába menni.

Mit akarsz ezzel, Bob?

Tudom, hogy megvettük a bárányhúst ebédre, és imádom, ahogy a bárányt csinálod, a sört rajta, meg hogy olyan ropogós, de mit szólnál hozzá, ha holnap délelőtt bemenénk inkább a városba?

A városba?

Szétnézhetnénk.

Mit akarsz látni, Bob? Min töröd a fejed?

Semmi különös, csak, gondoltam, vehetnénk egypár új ruhát, neked és nekem is. Vagy például cipőt. Tudod, milyen régi a cipőm?

Fogalmam sincs, mondta Fancy, csípőre tette a kezét, és nekidőlt a konyhapultnak, a fenekébe belevágott a pult pereme.

És aztán ebédelnénk valahol. Hm? Mit szólsz hozzá?

Nem is tudom. Miért találtad ezt ki, Bob?

Csak úgy, kitaláltam. Aztán ebéd után elmehetnénk moziba.

Te moziba, Bob?

De nem muszáj. Csak mozduljunk ki, Fancy.

Jól van, Bob. Akkor mit kívánsz, meleget vagy szendvicset?

Másnap nem keltek korán, és a kávé után elmaszatoltak egymáson egy kis lustálkodós orgazmust. Bob szokás szerint megkérdezte, hogy jó volt-e, mire Fancy azt válaszolta, hogy jó. És neked? Nekem is. Akkor jó. Bár Bob biztos volt benne, hogy már a g pontig sem ér el a farka. Mert valahogy úgy képzelte, hogy az valahol mélyen legbelül lehet, ahová csak a nagy szerszámok tudnak behatolni.

A városban hétfégi forgalom volt, mindenki ilyenkor vásárolt, ha péntek délután nem tette meg. Bob megtelt étellel, és mikor a mélygarázsban leparkoltak, és a lift felé vették az irányt, olyan izgatott lett, mint az utóbbi időben soha.

Igen, gondolta Bob, akkor reggel rá kellett jönnöm, hogy már nem vagyok a régi. Újítanom kell, mert unom a szürke Bobot, és Fancy is unja, csak olyan kis tapintatos, hogy a világerő sem bántana meg. Inkább megöregszik, mint hogy megbántana.

Az emeleten üzletek csillogó sokasága várta őket, és ezúttal Bob élvezte a nyüzsgést. Fancy is azonnal leragadt az első ruhácskánál. Olyanok voltak, mint akik új életért jöttek a boltba, és előttük, íme, számos kedvező árfekvésű új élet, amelyek mind méretben, mind színben megfelelőek, sőt káprázatosak.

Délig Fancy egy halom ruhát összevásárolt magának, Bob viszont egyre elkeseredettebb harcot folytatott a méretekkel.

Kire szabják ezeket, kérdezte Bob.

Rám jók, mondta Fancy.

Ez nem igazság. Őszintén szólva nekem mindig is jobban tetszettek a női ruhák.

Ugyan, Bob, mit nem mondasz!

A férfiruhákban semmi fantázia nincs, nadrág, ing, zakó.

Ne dühöngj, kérlek!

Hát ezért nem veszek én soha semmit, most már emlékszem. A fenébe is!

Pedig jól állt rajtad az a kardigán.

Túl színes volt. Hogy néznék ki ilyen színesen?

Jól, Bob.

Tényleg?

Tényleg.

Akkor vegyem meg?

Aha!

Gondolkodom még rajta egy kicsit.

Bob állt a folyosón, és gondolkodott, és egyszer csak elindult egy cipőbolt felé. Ahogy belépett az elektromos kapun, kellemes illat lengte körül. Az eladó kis duci csaj volt, félig kilógott a nadrágból a fenéke, de nem zavarta Bobot. Csak annyit jegyzett meg, ha nő léteire ilyen segge lenne, nem nagyon mutogatná.

Levette a polcról az első cipőt, és megszagolta. Jó illata volt. Benyúlt a belésébe, mintha valami puhára vackolt üregben járna. Simogatta a szőrmét a körmével, ráillesztette a talpbélésre a tenyerét. Itthon vagyok, gondolta Bob.

Fancy öt szatyor alatt roskadozva ült a széken, de fel kellett állnia, hogy Bob fölpróbálja a cipőt.

Az eladó a pénztárgép mögött lapult a pulton, ringatta azt az egybeszabott fenekét, és bal kézzel valami tesztet tölthetett, mert folyton ikszelt.

Bob cipőkanalat kért, de nem kapott.

Mindennap elviszik, mondta a nő, a mait már korán reggel megfűjták. De hogy mire kell nekik, nem is értem.

Bobnak megfordult a fejében, hogy azért, hogy következő nap újra eladják, de nem osztotta meg senkivel ezt a fontos információt.

Bob fölállt, föl-alá sétált a boltban. Olyan volt, mint aki aranyat keres a kőburkolat alatt. Fancy visszaült a székre, de hamarosan föl kellett állnia, mert Bob rájött, hogy egyszerre mindkét cipőre szüksége van ahhoz, hogy megállapítsa, kielégítő-e a járás az új lábbeliben.

Jól néz ki, mondta Fancy.

Csoda, hogy följött. Átkozottul magas a lábfejem.

A pultos fölkapta a fejét, mint aki lemaradt valamiről. Ki és mi van elátkozva?

Na, kényelmes, kérdezte Fancy.

Nem tudom. Még nem tudom.

Pedig Bob már közel tíz perce sétálgatott a boltban, ugyanazon az útvonalon, majd megkérte az eladót, hogy kimehetne-e a boltból. Az eladó gondolkodott, végül beleegyezett.

Bob elment a kijáratig és vissza, de még mindig nem tudott dönteni.

Jó és meleg és minden, mondta Bob, valami mégis olyan furcsa.

Fél egy lesz, Bob, mondta Fancy, de nem volt türelmetlen, csak betöltötte a beszélő óra szerepét.

Megveszem, csapott a térdére Bob a széken. Nagyon tetszik ez a cipő.

Amerikai gyártmány, mondta az eladó.

Igazán, csodálkozott Fancy, vagyis csöppet sem csodálkozott.

A kamionosoknak gyártották régen, folytatta az eladó, mert azoknak borzasztóan kényelmes cipő kell. Nyomni azt a rohadt gázpedált egész nap, csak kényelmes cipőben lehet.

Meg kurvázni, tette hozzá Bob, remélve, nem hagyta el a száját a mondat.

Meg kurvázni, ismételte meg az eladó. Fancy értelmét vesztett viaszbabuként meredt maga elé a párbeszéd hallatán, aztán megkérdezte:

Nem veszik le kettýintés közben a cipőjüket?

Az eladó Bobra nézett, hogy ennyire tökkelütött lenne a felesége?

Bob a pénztárhoz lépett, és fizetett.

Aztán beültek egy étkezdébe, mindketten Fish and chipset ettek. Bob extra adagot.

Hétfőn együtt indultak munkába, Bob mégis képes volt úgy körülnézni a lakásban, mint tette azt egyedül. Az új cipő volt rajta, és ez a cipő mindennél bizonyosabban tartotta Bobban azt a különös érzést. Sőt, maga a cipő hordozta.

Megújult az életük, de erről egyelőre Bob nem kívánt beszélni Fancyvel, hisz nem sokat mondhatott volna. Fancy is az új ruhákat viselte, és fodrásznál is járt. Tíz évet letagadhatott volna a korából. Így lett volna negyvenkettő.

Egy nap, ahogy Fancy hazaért este, a konyhában ülve találta Bobot, a lábfejét masszírozta, de olyan alapossággal, mint aki egy eddig ismeretlen testrészt keres magán.

Mi van, Bob, kérdezte Fancy, mi újság?

Szar van a palacsintában.

Mi? Mi van a palacsintában?

Föltörte a lábamat a cipő.

De már két hete hordod.

Két hete, rohadt cipő, mégis csak most törte föl. Az a rohadt magas lábfejem. Tudtam, hogy nem szabad nekem ilyen cipőt venni. Mindig tudtam.

Jaj, Bob, ne vádaskodj már!

Nem vádaskodom, de utálok az ilyet. Nem lehet egy normális cipőt kapni. Pedig pénzt adtam érte.

Hiába, Bob, a pénz nem minden.

Főleg, ha magas a lábfejed.

Majd szépen megpuhul. Még pár nap, aztán lubickolni fog benne a lábad.

És addig, szívem, addig meg rókacsapdában járjak?

Jaj, ne túlozz, Bob! Csak pár napról van szó. Aztán megadja magát.

Én nem vagyok abban olyan biztos. He! Pedig hogy megszerettem. Az a kis új cipőm. És tessék. Eljátszotta a bizalmamat.

Ez egy cipő, Bob.

Tudom, Fancy, és ez a legborzasztóbb.

Lefekvés előtt Bob kihúzta a cipős fiókot, elővette a régi cipőjét, és eltette az újat. Rátolta a fiókot, és mormogott magában. Tessék, ott fogsz állni a sötétben. Ezt akartad?

Bob megbüntette a cipőjét, és aznap éjjel nagyon jól aludt.

Reggel a régi cipője várta a fogas alatt, kicsit csalódott volt, de arra gondolt, másra nem is kellett az az új cipő, mint hogy megmutassa, lehet új életet kezdeni. És ezért igazán hálás lehet. Mire beért a munkahelyre, megbocsátott neki.

Már november vége volt, pocsék, nyálkás, ködös idő. Az ilyen másra nem is jó, mint aktatologatásra, gondolta Bob. Mikor dolgozzon az ember, ha nem télen, ebben a ramaty időben.

Soha nem csinált még ilyet, valószínűleg megváltozott a munkatempója, de kénytelen volt hazavinni a papírokat, és vacsoráig még két órát dolgozott. Fancynek nem tetszett, azt mondta, csak azért csinálja, hogy ne kelljen vele szóba állnia. Bob hiába magyarázta, hogy nem így van, Fancy nem hitt neki.

De hát szeretlek, Fancy, mondta Bob.

Úristen, válaszolt Fancy, miket nem mondasz? Jól van, akkor inkább magadra hagylak, és kivonult a nappaliból.

És ez így ment heteken át, mikor egyszer Bob kiment a konyhába egy pohár szódáért, és sehol nem találta Fancyt.

Hol vagy, kiabálta, de nem jött válasz. Bob egyedül volt a házban.

Fancy egy óra múlva tért haza, azt mondta, járt egyet.

Jól van, válaszolt Bob, de most már jöhet a vacsora. Megvacsoráztak.

Másnap Bob megint otthon dolgozott, és eszébe jutott az előző nap, kiment a konyhába. Fancy sehol nem volt. És ez így ment napokon át.

Hol járkálsz, faggatta Bob.

Sehol, csak sétálok.

Eddig nem sétáltál.

Most sétálok. Jólesik.

Ha jólesik, akkor sétálj, mondta Bob, és megvacsoráztak.

Bob aztán már hallgatózott munka közben, de nem hallotta, mikor megy el Fancy. Egyszer csak nem volt otthon. Bob elgondolkodott. Ez így nincs rendjén. Mi történik Fancyvel?

Másnap, ahogy észrevette, hogy nincs otthon, kabátot húzott, és elindult utána. Vagyis csak elindult, mert nem tudta, merre keresse. Vacsorára aztán hazaért. Fancy már otthon volt.

Merre jártál, kérdezte Fancy.

Csak sétáltam egyet. Ezek a rohadt papírok.

Azt hittem, szereted őket.

Nem utálhatja az ember a munkáját, Fancy.

Azzal megvacsoráztak.

Másnap újra Fancy után indult Bob, de ezúttal sem bukkant a nyomára. Az apja jutott eszébe, akivel egyszer bújócskát játszottak, és egész délután nem talált rá, mert a háta mögött követte.

Bob egyre furcsábban sétálgatott az utcán, sőt lopakodott, benézett minden kis zugba, és olykor magát is meglepve megfordult. A mögötte lévők nagy meglepetésére.

Már vacsora közben sem beszélgetek, Bob nem bírta tovább.

Szeretőd van, kérdezte Bob a fogai közt sziszegve, és a pokolba kívánta a következő pillanatok. Sőt, már azt is, hogy megkérdezte. Fancy el fogja hagyni. Hát, így változik meg az élete.

Elment az eszed, kérdezte Fancy.

El, válaszolt Bob. Hova járkálsz esténként?

Nem mondhatom meg, felelte Fancy, a szeme csillogott.

Hazudsz!

Mit? Hogy nem mondhatom el? Az nem hazugság, Bob.

A feleségem vagy, Fancy, látod, hogy kínoz az esti sétád, és nem vagy hajlandó segíteni rajtam. Milyen ember vagy te?

Türelem, Bob, türelem. Te is sétálsz mostanában. Mindketten sétálgatunk.

Bob fölállt az asztaltól, elővett egy üveg gint, és bevonult a nappaliba. Fancy utána, de nem tudta megvigasztalni, Bob másfél órán belül padlóra itta magát.

Közelgett a karácsony. A lehető legkínosabb karácsony. Bob nem vett semmit Fancynek, és fát sem állított a nappaliban. Ez nem angyalnak való vidék, morogta.

Karácsonyeste Fancy belépett a nappaliba, egy csomag volt a kezében, színes szalaggal átkötve. Letette Bob elé az asztra.

Mi ez, kérdezte Bob.

Meglepetés, mondta Fancy.

Nem kell.

Pedig a tiéd. Erről álmodtál. Láttam rajtad. És ne haragudj rám.

Bob nem tudta, mitévő legyen.

Ismerem, kérdezte Bob.

Mit?

A pasidat.

Nincs pasim.

Nincs, oké, de akkor hova járkálsz esténként?

Nyisd ki a dobozt!

Nem nyitom. Nekem nem kell tőled ajándék, nekem te kellesz, Fancy, az isten áldjon már meg, mondta Bob, és elbőgte magát. Szípigott. Fancy magához húzta.

Lehet, hogy túllóttam a célon, mondta Fancy.

Nem lehet, hanem biztos.

Nyisd ki a dobozt!

Nem nyitom. Vagyis: csak akkor, ha nem mégý többet el.

Fancy nem válaszolt.

Bob fölemelte a fejét, a szeme piros volt. Fancy pici mellére ráfolyt Bob könnye. Csiklandozta.

Akkor fölnyitom, mondta Bob. Kezébe vette a dobozt, leoldotta a masnit, és fölnyitotta.

Hát ez meg?

A rejtély kulcsa.

De hát!

Kinyújtottam. Négy zoknit húztam, és eljártam benne sétálni. Most már kényelmes. Hordhatod. A tiéd. Azt viszont soha nem gondoltam, hogy ilyen kevés bizalmad van bennem. Hogy ennyire nem ismeresz, Bob. Csak magaddal foglalkozol, a saját hülye fejed után mégý, és nem számít, ki vagyok, mi vagyok. Egy mozgó árucikk vagyok neked. A fene megette az egészet. Kurva vagyok kamionos cipőben. Bennem vége, Bob. Elegem van. Te nem az vagy, akinek hittelek.

Mi? Ezt nem mondod komolyan!

Szervusz, Bob, isten veled!

Fancy megfordult, és kiment a szobából. Bob ott ült az új cipőjével, belenyúlt a bel-sejébe, a bélése sima volt. Most hallotta, ahogy Fancy becsukja az ajtót. Kiment az előszobába, körbejárta a lakást, minden helyiség üres volt. Már nem takart el semmit Fancy a tárgyakból. Ellenkezőleg, mindenholnan hiányzott.

Bob visszament a nappaliba, mint aki nem hisz a történeteknek, fölpróbálta a cipőt. Tett néhány lépést, aztán sétálgatni kezdett. Igazán kényelmes volt, nem törte a lábfe-jét. Az új cipőben is bejárta a lakást, és csak ment egyik helyiségből a másikba. Kopogtak a léptei a parkettán, határozottan megváltozott benne a járása. Fölvette a kabátját, és elindult Fancy után. Csakhogy Fancy nem ment sehova, ott állt az utcán, és toporgott a hóban. Reggel óta havazott.

Merre menjünk, kérdezte Bob.

Fancy elindult, Bob meg utána. Egészen másnap délig havazott, nem maradt nyom utánuk.